

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE SPECIAL EDITION

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: 'Ο άστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ, διευκόλυνε τὴν ἀπόδρασιν ἀπὸ τῆς φυλακές τῆς «Σαντέ» τοῦ Ἰωσῆφ· Ἐρτέν, δὲ δποῖος ἔχει· καταδικασθῆ εἰς θάνατον ως δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας της. Μετά τὴν ἀπόδρασιν, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὅργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἐρτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ ζητάῃ καταφύγιο σ' ἕνα ἔξοχικό πανδοχεῖο καὶ καπηλεῖο τῇ «Σιτανγκέτ», ὅπου καὶ νοικιάζει ἔνα δωμάτιο. 'Ο Μαιγκρέ ἔγκαθιτούς ἐνωμοτάρχας Ντυφούρ καὶ Ζανβίέ, στὸ να δωμάτιο σ' ἔνα ξενοδοχεῖο, ἀκριβῶς ἵ οἱ ἀστυνομικοί, στοὺς δποῖους δ Μαιγκρέ σοῦ Ἐρτέν, ἔρχονται σὲ σύγκρουσι μαζῷ του πέτης κατορθώνει νὰ τοὺς ξεφύγη δριστικά κνη. 'Ο Μαιγκρέ πάσι καὶ τὸ ἀναφέρει αὐτὸς γίνεται ἔξω φρενῶν. Κατόπιν ἀφήνοντας - Κουπόλη, γιατὶ ἔχει σχηματίσει τὴν περιοχὴν σίγουρο ἴχνος. Καὶ πράγματι, όστερ· ἀλλὰ περιπλανᾶται ἀπὸ ἔξω. Συγχρόνως ὅμως ελάτης πού κάθεται στὸ θάθος τοῦ κέντρου ὅ λογαριασμοῦ, ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ, λογκ-

‘Ο Μαιγκρὲ ἔγνεψε μὲ τρόπο στὸν
ἀστυνομικὸ ποὺ τὸν ἔγνώριζε κ’ ἐ-
κεῖνος περιωρίστηκε νὰ πῆ:

— Καλά! Θά έξηγηθήτε στὸ Τμῆμα... Ακολουθήστε μας...

Τράμ, αὐτοκίνητα, κόσμος, κυκλοφορούσαν στὸ θυελεθάριο, δῆπου εἴχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται ἡ καταχνικοῦ δειλινοῦ. Ο ἄνθρωπος μὲ τὰ μακριά μαλλιά, πρὶν ἀκολουθήσῃ τοῦ ἀστυφύλακες, ἀναψε ἔνα ἀκόμη οὐλικὸ χαιρετισμὸ στὸν μπάρμαν.

Κατόπιν, καθώς περνούσε μπροστά από τὸν Μαιγκρέ, τὸ
βλέμμα του καρφώθηκε γιὰ μερικὰ δευτέρολεπτα ἐπάνω του.

"Ἐπειτα ὅγηκε ἔξω, ἀκολουθῶντας τοὺς ἀστυνομικούς.

Τότε ὁ διευθυντής πλησίασε στὸν πάγκο καὶ ρώτησε τοὺς μπάρμαν:

— Μά αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Τοέχος που ἀναγκαστήκαμε νὰ τὸν
διἴωξουμε τὶς προάλλες;

— Αὐτὸς εἶνε! ἐπιβεβαίωσε ὁ μπάρμαν. Στρογγυλοκάθεται κάθε μέρα ἐδῶ ἀπό τις 8 τὸ πρωὶ ώς τις 8 τὸ βράδυ. Κ' εἶνε

ζήτημα ገν πίνη δυὸ καρφέ-κρεμ τὴν ἡμέρα...
‘Ο Μαιγκρὲ ἐντωμεταցύ εἶχε σηκωθῆ κ’ εἶχε προχωρήσει ως
τὴν πόρτα. ‘Ἐτσι μπόρεσε νά δῆ τὸν Ἰωσὴφ Ἐρτέν νὰ σηκω-
νεται κι’ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πάγκο του, νὰ μένη ὅρθιος, ἀκίνητος,
στραμμένως πρὸς τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες που ὠδηγοῦσαν πρὸς
τὸ Τμῆμα τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἀνοιχτὸ πουκάμισο.

Μά τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει πειὰ να ἀπλώνεται καὶ δὲν μπόρε-
σε νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του.

Οι δυὸς ἀστυφύλακες καὶ ὁ κρατούμενος δὲν εἶχαν προχωρήσει οὕτε ἑκατὸ μέτρα, ὅταν ὁ Ἐρτέν ἄρχισε νὰ προχωρῇ κι' αὐτὸς πρὸς τὸ μέρους τους, ἀκολουθούμενος κ' ἐκείνος ἔξ, ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ντυκάς.

ληγάκιας.
‘Ο Μαιγκρέ τότε πλησίασε
τὸν μπάρμαν καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔ-
δειξε τὴν ταυτότητά του, τὸν
ρώτησε:

— Ποιός ήταν αύτός ὁ τύπος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ :

— Νομίζω πώς τὸν λένε Πάντεκ... Εἶναι Τσέχος... "Εχει"

καὶ τοῦ στέλνουν τὴν ἀλληλογραφία του ἔδω...

- Τί δουλειά κάνει;
- Τίποτε... Περνάει τις ήμε-

ρες του στὸ μπάρ. Ὁνειροπο-
λεῖ... Γράφει...

- Ξέρετε την κατοικία του;
- "Όχι.
- "Έχει φίλους ;

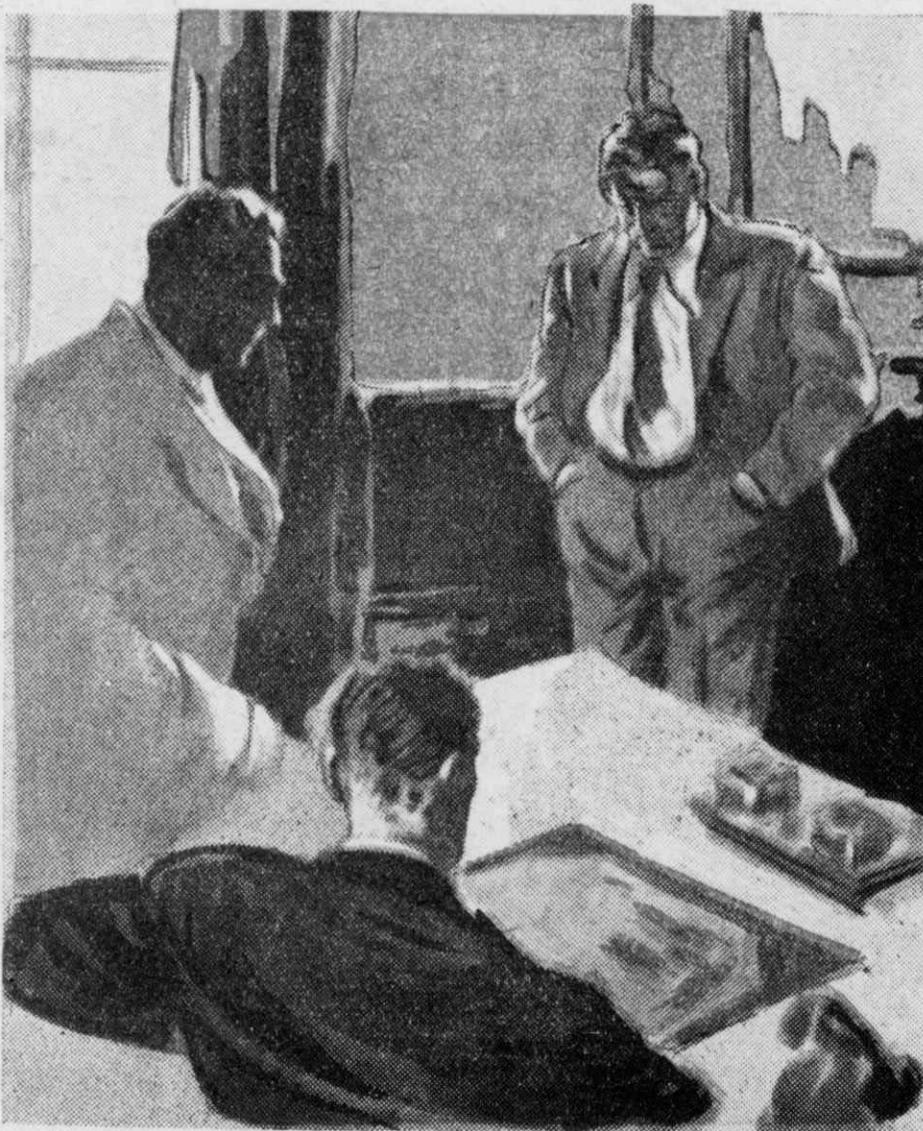
— Μου φαίνεται πώς δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ μιλάῃ σὲ κανένα...

— Ο Μαιγκρέ πληρωσε, **Θυηκέ**
ἔξω και φώναξε ἔνα ταξί.

— Στο Ἀστυνομικό Γμημα
τῆς συνοικίας! διέταξε τὸν σω-
φέρο.

Φέρ.
Οταν ἔφθασε ἐκεῖ, εἶδε τὸν
Ράντεκ καθισμένο σ' ἔναν πάγ-
κο στὸν προθάλαμο. Οἱ ἀστυ-
φύλακες ποὺ τὸν είχαν συλλά-
θει περίμεναν νὰ μείνῃ δὲ ἀστυ-
νόμος τους ἐλεύθερος γιὰ νὰ
τὸν παρουσιάσουν σ' αὐτὸν.

τὸν πάρουσιασσον σ' αὐτὸν.
‘Ο Μαϊγκρὲ μπῆκε κατ' εὐ-
θεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνό-
μου, ὁ ὅποιος ἔκείνη τὴν στιγμὴν
ἀκούγε μιὰ ξένη κυρία νὰ του

Στυλώθηκε μπροστά στους δύο άστυνομικούς και, κυττά-
ζοντάς τους στα μάτια, περίμενε...

καταγγέλλει ότι της είχαν κλέψει τὰ κοσμήματά της, μιλώντας του σὲ τρεις-τέσσερες γλώσσες συγχρόνως.

— Πώς έδω; Έκαμε ξαφνιασμένος ο άστυνόμος στὸν Μαιγκρέ. Είμαι στὶς διαταγές σου.

— Τελείωνε πρώτα μὲ τὴν κυρία.

— Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέει... Μισή ὥρα τώρα προσπάθω νὰ μοῦ ἔξηγήσῃ τί τῆς συνέβη...

‘Ο Μαιγκρέ ὡστόσο ἔκανε υπομονὴ κι’ ὅταν ἡ ξένη θυγῆκε ἔξω, εἶτε στὸν ἀστυνόμο.

— Θὰ δεχθῆς τώρα κάποιον Ράντεκ. Θὰ είμαι κ’ ἔγω ἔδω... Κανόνισε τὰ πράγματα ἔτσι, ὡστε νὰ περάσῃ μιὰ νύχτα στὸ κρατητήριο καὶ ν’ απολυθῇ αὔριο...

— Για τὶ κατηγορεῖται;

— “Εφυγε σάντουίτς μὲ χαθιάρι στὸ «Καφέ-Κουπόλη» καὶ ζὲν τὰ πλήρωσε.

‘Ο αστυνόμος χτύπησε ἔνα κουδούνι καὶ εἶπε στὸν ἀστυνόμολακα ποὺ παρουσιάστηκε ἀμέσως:

— Φέρε μου μέσα κάποιον Ράντεκ ποὺ περιμένει ἀπ’ ἔξω.

“Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ὁ Ράντεκ μπῆκε μέσου, χωρὶς τὴν παραμικρὴ στενοχώρια μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Στιλώθηκε μπροστά στοὺς δύο ἀστυνομικοὺς καὶ κυττάζοντάς τους μεσα στὰ μάτια περίμενε, ἐνῶ ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο πλανιόταν στὰ χεῖλη του.

— Κατηγορεῖσαι ότι ἔφαγες καὶ ἥπιες χωρὶς νὰ πληρώσης τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

‘Ο Ράντεκ κουνήσε καταφυτικὰ τὸ κεφάλι του καὶ θέλησε ν’ ἀνάφη ἔνα σιγαρέττο που ὁ ἀστυνόμος μανιασμένος τοῦ τὸ ἀρπαζε ἀπὸ τὸ χερι.

— Τί ἀπαντας στὴν κατηγορία αὐτή; τὸν ρωτήσε ὁ ἀστυνόμος.

— Απολύτως τίποτε...

— “Εχεις κατοκία, μέσα συντηρήσεως; Ξαναρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

‘Ο Ράντεκ ἔθυγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἔνα λυγδωμένο διαβατήριο καὶ τὸ ἀπόθεσε ἐιπάνω στὸ γραφεῖο.

‘Ο αστυνόμος τὸ ἔπηρε καὶ, καθὼς τὸ κύτταξε, εἶπε:

— Ξέρεις ότι μπορεῖς νὰ τιμωρηθῆς μὲ δεκαπέντε μέρες φυλακῆ;

— Μετ’ ἀναστολῆς! ἀπάντησε ὁ Ράντεκ χωρὶς νὰ ταραχθῇ. Καθὼς βλέπετε, δὲν ἔχω καταδικασθῆ καμμιὰ ἄλλη φυλακῆ...

— Διαβάζω ἔδω ότι εἰσθε φοιτής τῆς ιατρικῆς, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Είνε ἀλήθεια;...

— ‘Ο κυθηγητής Γκρολλέ, τὸν δόπιο πρέπει νὰ ξέρετε ἐκ φήμης θὰ σᾶς πῆ ἀσφαλῶς ἀν τὸν ρωτήσετε, ότι ήμουν ὁ καλύτερος μαθητής του...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μαιγκρέ, ἐπρόσθεσε μὲ μιὰ ἐλαφρὰ εἰρωνεία στὴ φωνή του:

— “Υποθέτω ότι κι’ ὁ κύριος είνε κι’ αὐτὸς ἀστυνομικός.

Η κ. Γκρόσμπου ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ στὸν ἀστυνομικό.

VI

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ NANTY

‘Η κ. Μαιγκρέ ἀναστέναξε μὰ δὲν εἶπε τίποτε, όταν, στὶς ἔφτα τὸ πρωὶ, ὁ σύζυγός της ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως ρούφησε θιαστικὰ τὸν καφέ του, χωρὶς ν’ ἀντιληφθῇ κὰν ότι ἔκαιγε.

Εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του στὴ μιὰ τὸ πρωὶ σιωπηλὸς κ’ ἔφυγε πάλι τώρα μὲ τὸ ἴδιο ύφος.

“Οταν πῆγε στὸ γραφεῖο του, πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸ ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς Μονμάρτρης.

— ‘Εμπρός, ρώτησε... Ποιός εἶνε στὸ τηλέφωνο;... ‘Ο ἐνωμοτάρχης τῆς ὑπηρεσίας;... ‘Εδῶ, ὁ ἐπιθεωρητής Μαιγκρέ, τῆς καταδιώξεως... Ἀπολύσατε τὸν Ράντεκ;... Πρὸ μιᾶς ὥρας, εἴπατε;... Εἰσαστε βέβαιος, ότι δὲν ἐνωμοτάρχης Ζανθίε τὸν παρακολούθησε;... Τί εἶπατε;.... Δὲν κοιμήθηκε ὅλην τὴν νύχτα... Κάπνισε ὅλα τὰ σιγαρέττα του;... Εύχαριστω... “Οχι!... Δὲν ἔξιζει τὸν κόπο....” Αν χρειασθῶ συμπληρωματικὲς πληροφορίες, θὰ περάσω ἀπὸ τὸ Τμῆμα σας...

‘Ο Μαιγκρέ, ἀφοῦ ἔθαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, ἔθυγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ διαβατήριο τοῦ Ράντεκ ποὺ τὸ εἶχε πάρει μαζὺ του. Ήταν ἔνα μικρὸ καρνέ γκριζωπὸ μὲ τὸ ἔθνοση-

μο τῆς Τσεχοσλοβακίας, τοῦ δόπιου ὅλες σχεδὸν ἡ σελίδες ἦσαν γεμάτες σφραγίδες καὶ θεωρήσεις.

‘Ο Ζάν Ράντεκ, ἡλικίας 25 χρόνων, γεννημένος στὸ Μπρυό ἐκ πατρὸς ἀγνώστου, εἶχε παραμείνει διαδοχικά, σύμφωνα μὲ τὶς θεωρήσεις τοῦ διαβατηρίου του στὸ Βερολίνο, στὴ Μαγεντία, στὴ Βόνη, στὸ Τουρίνο καὶ στὸ Ἀμβούργο.

Τὰ χαρτιά του τὸν παρουσιάζουν ὡς φοιτητὴ τῆς Ιατρικῆς. “Οσο γιὰ τὴν μητέρα του τὴν Ἐλισσάβετ Ράντεκ ποὺ εἶχε πεθάνει πρὸ δύο χρόνων, αὐτὴ ηταν ὑπηρέτρια.

— Ποιὰ εἶνε τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς σου; τὸ δὲν εἶχε ρωτήσεις δὲ Μαιγκρέ τὸ περασμένο θράδυ, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου τῆς Μόνμαρτρης.

Τότε ὁ κρυπτούμενος μὲ τὸ αἰώνιο εἰρωνικὸ χαμόγελό του, τοῦ εἶπε:

— Θέλετε νὰ σᾶς μιλάω κ’ ἔγω στὸν ἔνικό;

— ‘Απαντῆστε! εἶπε ὁ Μαιγκρέ, μιλώντας τώρα στὸ πληθυντικό.

— “Οσο ἡ μητέρα μου ζοῦσε, μοῦ ἔστελνε χρήματα γιὰ νὰ ἔξακολουθήσω τὶς σπουδές μου.

— ‘Απὸ τὸν μισθὸ ποὺ παιρνεις ὡς ὑπηρέτρια;

— Ναι! Ήμουν τὸ μόνο παιδί της. Θὰ πουλοῦσε καὶ τὰ χέρια της γιὰ μένα. Σᾶς κάνει ἐντύπωσι αὐτό;

— Μὰ ἡ μητέρα σας πέθανε πρὸ δύο χρόνων. ‘Απὸ τότε πῶς ζῆτε;

— Μερικοὶ μακρυνοὶ συγγενεῖς μου μοῦ ἔστελναν κάθε τόσο διάφορα μικρὰ ποσά... Εἶχα καὶ μερικοὺς συμπατριώτες μου στὸ Παρίσι ποὺ μὲ θοηθοῦσαν ποῦ καὶ ποῦ... “Έκανα καὶ μεταφράσεις...

— Καὶ συνεργαζόσαστε στὴν ἐφημερίδα «Ανεξαρτησία»; ρωτήσεις δὲ Μαιγκρέ, κυττάζοντάς του στὰ μάτια.

— Δὲν καταλαβαίνω τὶς λέτε, ἔκανε ὁ Ράντεκ.

— Μὰ τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ μιὰ τέτοια εἰρωνεία ποὺ ἦταν τὸ ἵδιο, σὰν νὰ ἔλεγε: «Αφῆστε τὰ αὐτά!...” Εγώ δὲν πέφτω τόσο εύκολα στὴν παγίδα.

— Επειτα ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτὴ ὁ Μαιγκρέ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Τμῆμα. Περνώντας ἀπὸ τὸ «Καφέ - Κουπόλη» δέν εἶδε ἔκει γύρω οὕτε ἵχνος ἀπὸ τὸν Ιωσήφ Ερτέν, οὕτε ἀπὸ τὸν ἐνωμοτάρχη Ντυκάς, στὸν ὄποιο εἶχε ἀναθέσει τὴν παρακολούθησι του. Εἶχαν χαθῆ καὶ οἱ δύο μέσα στὸ Παρίσι.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Γεωργίου Ε’» πρόσταξε ὁ Μαιγκρέ ἔναν σωφέρ μπαίνοντας στὸ ταξί του.

— Εφθιασε ἔκει ἀκριθῶς τὴν στιγμὴ ποὺ δὲ οὐιλλιαμ Γκρόσμπου, δὲν δύποιος ἔμεινε μὲ τὴ γυναῖκα του σ’ αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἄλλαζε ἔνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου.

— “Ηρθατε ἔδω γιὰ μένα; ρώτησε τὸν ἀστυνομικό, μόλις τὸν εἶδε.

— Καθόλου... ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ. Εκτὸς ἀν ζέρετε κάποιον Ράντεκ.

— Ράντεκ; ἔκανε ὁ Γκρόσμπου, παίρνοντας συγγρόνως τὰ χαρτονόμισμα τῶν 100 φράγκων, ποὺ τοῦ μετροῦσε ὁ ὑπάλληλος καὶ ποὺ ήσαν δεμένα σὲ δέσμες δέκα-δέκα.

Τὸ βλέμμα τοῦ Μαιγκρέ θυθίστηκε στὸ βλέμμα τοῦ ἀνηψιού τῆς δολοφονημένης κ. Χέντερσον, δὲ οποῖος, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου ἐπρόσθεσε:

— “Οχι, δὲν τὸν ξέρω... Μὰ μπορεῖτε νὰ ρωτήσετε καὶ τὴν γυναῖκα μου... Θὰ κατέθη ὅπου καὶ νάναι... Πηγαίνουμε σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐστερίδα στὸ «Ρίτζ».

‘Η κ. Γκρόσμπου θυγῆκε πράγματι ἔκεινη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἀσανσέρ, τυλιγμένη σὲ μιὰ κάπα ἀπὸ έρμινα κ’ ἔρριξε μιὰ ξαφνιασμένη ματιὰ στὸν ἀστυνομικό.

— Τί συμβαίνει;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ, Ζη-

τάω κάποιον Ράντεκ...

— Ράντεκ... Έδω κάθεται;... Δὲν ξέρω...

— Ο Γκρόσμπι όχωσε τὰ χαρτονομίσματα στήν τοέπη του κ' έδω-
σε τὸ χέρι του στὸ Μαιγκρέ, λέγοντας:

— Μᾶς συγχωρήτε ποὺ σάς ἀφήνουμε... Μὰ ἔχουμε ἀργήσει.
Καὶ παίρνοντας τὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὸ μπράτου, θγῆκαν ἔξω
καὶ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητό τους ποὺ τοὺς περίμενε στὸ πεζοδρό-
μο.

* * *

— Ο Μαιγκρέ θρισκόταν ἀκόμα τὸ ἴδιο ἔκεινο πρῶτη στὸ γράφειο
του, ὅταν κουδούνισε τὸ τηλέφωνο:

— Εμπρός! τοῦ εἶπε ὁ τηλεφωνητής ὁ ἀνακριτής Κομελιώ θε-
λει τὸν ἀστυνόμο Μαιγκρέ;

— Πέτε του δτὶ δὲν ἥρθα ἀκόμα... Κατάλαβες;
Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ρώτησε τὸν τηλεφωνητή:

— Εμπρός, ζάν!... Κανένας ἄλλος δὲν μὲ ζήτησε;... Τὶ σοῦ
εἶπε ὁ ἀνακριτής ὅταν τοῦ εἶπες πῶς δὲν είμαι ἔδω;

— Μοῦ εἶπε νὰ τὸν καλέσετε μόλις θάρθητε... Θὰ εἶνε στὸ σπίτι
του ὡς τὶς ἐννέα καὶ κατόπιν στὸ δικαστήριο... Εμπρός! Εμ-
πρός! Κάποιος σᾶς θέλει πάλι... "Α! εἶνε ὁ ἐνωμοτάρχης Ζαν-
βιέ... τὸν δίνω.

— Επειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Ζανβιέ, στὸν δποῖο ο Μαιγκρέ εἶχε
ἀναθέσει τὴν παρακολούθησι τοῦ Ράντεκ, ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν
προϊστάμενό του.

— Εσεῖς εἶστε, ἀρχηγέ;

— Μήπως τὸν ἔχασες τὸν Ράντεκ;

— Ναί, τὸν ἔχασι! τραύλισε ὁ ἐνωμοτάρχης. Δὲν μπορῶ νὰ
καταλάβω. τίποτε. Τὸν παρακολούθουσα ἔξι ἀποστάσεως εἴκοσι
μέτρων.

— Λέγε γρήγορα!....

— Αναρωτιέμαι ἀκόμα πῶς ἔγινε αὐτό... Στὴ στινυὴ μάλιστα
ποὺ είμαι βέβαιος δτὶ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ.

— Λέγε... Λέγε...

— Στὴν ἀρχὴ ἔκανε μερικὲς θόλτες στὴν
συνοικία... Ἐπειτα μπῆκε στὸ σιδηροδρομι-
κὸ σταθμὸ τῆς Μονμάρτρης. Ήταν ἡ στιγμὴ
τῆς ἀφίξεως τῶν τραίνων τῶν περιχώρων
καὶ τὸν πλησίασα πολύ, ἀπὸ φόρο μήπως
τὸν χάσω μέσα στὸ πλήθος...

— Καὶ ὅμως τὸν ἔχασες...

— Οχι μέσα στὸ πλήθος... Ανέθηκε σ'
ἔνα τραίνο ποὺ ἔφτανε τὴ στιγμὴ ἔκεινη
χωρὶς νὰ θγάλῃ εἰσητήριο... "Οσο νὰ ρω-
τήσω ἔναν ύπαλληλο ποὺ πάει αὐτὸ τὸ
τραίνο. τὸν ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια... Θὰ θγῆκε
χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς γραμ-
μῆς. Τὶ πρέπει νὰ κάνω τώρα;

— Πήγαινε νὰ περιμένης στὸ μπάρ του
«Καφέ - Κουπόλη»... καὶ μὴν ξαφνιάζεσαι, μὴν
ἐκνευρίζεσαι γιὰ τίποτε...

— Ο Μαιγκρέ παράτησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ
ἀμέσως πάλι ξαναζήτησε ἔναν ἀριθμό. "Ο-
τυν τοῦ τὸν ἔδωσαν, ρώτησε :

— «Ξενοδοχεῖο Γεωργίου 5ου» ἔκει;... Εμπρός!.. Ναί... Ο
κ. Οὐλλιαμ Γκρόσμπι ξαναγύρισε;.. "Οχι, μὴν τὸν ἀνησυχῆτε..
Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τὶ ὥρα ἐπέστρεψε; στὶς 3 τὸ
πρῶτο;... μαζύ μὲ τὴν κυρία Γκρόσμπι;... Σᾶς εὔχαριστω...
Εμπρός!.. Τὶ εἶπατε... "Εδωσε διαταγὴ νὰ μὴν τὸν ξυπνή-
παραγγελία νὰ τοῦ μεταβιβάσετε... Θὰ τὸν δῶ δὲν τὸν θέλωσα...

— Ο ἀστυνομικὸς γέμισε κατόπιν τὴν πίπα του καὶ πήγε νὰ θε-
σαιωθῇ ἀν ύπηρχαν κάρβουνα στὴ φωτιά τοῦ τζακιοῦ...

— Ωποιον δὲν τὸν ήξερε, θὰ ἔκανε ἔκεινη τὴ στιγμὴ τὴν ἐντύ-
πωσι νέος ἀνθρώπου σίγουρου γιὰ τὸν ἔαυτο του, ποὺ θαδίζει κατ'

— Αφήνε τὸν καπνὸ τῆς πίπας του ν' ἀνεβάινῃ πρὸς τὸ ταβάνι
καὶ ὅταν δ μικρὸς κλητῆρας τοῦ γραφείου τοῦ πήγε τὶς ἐφημε-

ρίδες ἀστειεύθηκε λίγο μαζύ του...

— Μὰ μόλις ἔμεινε μόνος, πήρε πάλι τὸ τηλέφωνο.

— Εμπρός; ρώτησε τὸν τηλεφωνητή τῆς ἀστυνομίας. Ο ε-
νωμοτάρχης Ντυκάς δὲν μὲ ζήτησε ἀκόμη;

— Τίποτε ἀκόμη, κύριε ἐπιθεωρητά...

Τὰ δόντια τοῦ Μαιγκρέ ἔσφιξαν νευρικὰ τὴν πίπα του. Η
ρα ἦταν πέντε τὸ πρῶτη. Απὸ τὶς 5 τοῦ χθεσινοῦ ἀπογεύματος,
οἱ Ιωσήφ Ερτέν εἶχε ξέαφανιστῆ παρακολούθουμενος ἀπὸ τὸν
Ντυκάς.

— Ήταν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴν εἶχε θρῆ τὸν τρόπο δ τελευ-
ταῖος νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν προϊστάμενό του.

Πνιγηρή ζέστη ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ γραφεῖο ποὺ τὸ θέρ-
φωνο κουδούνισε.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ο Ντυκάς.

— Εμπρός! Εσεῖς εἶστε σούχηνέ! Μὴ διακόπτετε δεσμού.

— Σὲ ἀκούω, Ντυκάς! φώναξε ο Μαιγκρέ. Ποὺ εἶσαι;

— Στὸ Μορσάνγκ.

— Γιού;

— Σ' ἓνα μικρὸ χωριό, στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, σὲ ἀπό-
στασι τριάντα πέντε λινιομέτρων ἀπὸ τὸ Ιαρίσι.

— Καὶ ὁ ἄλλος;

— Δὲν μου ζεψευγε... Ήσυχαστε... Εἶνε στὸ σπίτι του...

— Τὸ Μορσάνγκ θρισκεταί κυντά στὸ Ναντύ;
— Ναι σε τεσσάρων χιλιομέτρων ἀπόστασι. Ήρθα νὰ τηλεφω-
νήσω ἔδω γιὰ νὰ μην προκαλέσω ύποψίες... "Ω! τὶ τρομερή νύ-
χια πέρασα, ἀρχηγέ....

— Διηγήσου μου τὰ πάντα...

— Στὴν ἀρχὴ νόμισα πως θὰ περιπλεκόμαστε ἀτελείωτα μέσοι
· Παρισι... Ο Ερτέν φαινόταν, σὰν νὰ μὴν ήξερε ποὺ πήγαινε...
Στὶς 8 ἡ ὥρα σταυρήκαμε κ' οἱ ίδιοι μπρός στὸ φιλανθρωπικό
συσοιτιο τῆς ὁδοῦ Κεωμυρού κ' ἔκει περίμενε νὰ τοῦ ωδουν
ἕνα πιάτο σούπα περισσότερο ἀπὸ δυὸ ωρες...

— "Ωστε δὲν ἔχει πειά χρήματα;

— "Επειτα ξαναρχίσεις νὰ περπατάῃ... Εἶνε περίεργο πόσο τὸν
τραβάεις ὁ Σηκουάνας! Τὸν ἀκολουθοῦσε πότε κατὰ τὴ μιὰ
διεύθυνσι, πότε κατὰ τὴν ἄλλη... Εμπρός! Μὴ διακόπτετε!....
Μ' ἀκούτε, ἀρχηγέ;

— Ναι, ξακολούθησε...

— Τέλος τράβηξε πρὸς τὸ Σαραντόν, ἀκολουθῶντας πάντα τὴν
ὄχθη... Ιεριμένα νὰ τὸν δῶ νὰ πλαγιάζῃ κάτω ἀπὸ καμμιὰ γέφυ-
ρα γιὰ νὰ κοιμηθῇ... Δὲν μποροῦσε πειά νὰ σταθῇ στὰ πόδια του!

— Ε λοιπόν, δὲν ἔπλαγιασε... Μετά τὸ Σαραντόν, τράβηξε γιὰ τὸ
Αλφούσιλ, κι' ἀπὸ κεῖ πῆρε τὸν δρόμο τοῦ Βιλνέβ-Σαιν-Ζώρζ...

— Ήταν σκοτάδι... κ' οἱ δρόμοι εἶχανε καταλασπώσει ἀπὸ τὴ θρο-
χή... Αὐτοκίνητα περνοῦσαν σὲ μιὰ στιγμή... Μοῦ φαίνεται πῶς
ἄντανε νὰ ξανακάνω αὐτὸ τὸ δρόμο, θάπεφτα κάνω νεκρός...

— Θὰ τὸν ξανακάνης, ἀν παρουσιαστῇ ἀ-
νάγκη!... εἶπε ο Μαιγκρέ. Συνέχιζε...

— Κάναμε θέτοι τριανταπέντε χιλιόμετρα
σωστά, ξακολούθησε ο Ντυκάς. Τὸ κατα-
λαβαίνετε αὐτό, ἀρχηγέ;... "Έξαφνα ἀρ-
χισε νὰ θρέχῃ... Κ' η θροχή δυνάμωνε δόλο-
να. Ο Ερτέν ώστόσο φαινόταν σὰν νὰ μὴν
ἀντιλαμβάνετο τίποτε.... Στὸ Κομπέιγ, ἀ-
ναγκάστηκα νὰ μπῶσεν ένα ταξί γιὰ νὰ μπο-
ρέσω νὰ τὸν παρακολουθήσω εὔκολα... Στὶς
6 ἡ ὥρα τὸ πρῶτη, θαδίζαμε πάντα, ο ἔνας
πίσω απ' τὸν ἄλλον, μέσα στὰ δάση ποὺ πη-
γάινουν ἀπὸ τὸ Μορσάνγκ στὸ Ναντύ.

— Στὸ Ναντύ; εἶπε ο Μαιγκρέ. Εἶνε τὸ χωριό του... Ο πατέρας του έχει
εκεῖ ένα πανδοχεῖο...

— Τὸ ξέρετε τὸ πανδοχεῖο... Εἶνε θέτοι μα-
γαζάκι γιὰ τοὺς άμαξάδες, δπου, ἐκτὸς τῶν
ἄλλων, πουλάνε ἐφημερίδες καὶ σιγερέττα.
Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς πουλάνε καὶ ψι-
λικά... Μὰ δ Ερτέν δὲν μπῆκε σ' αὐτὸ ἀπὸ
τὴν πόρτα... Εκανε τὸ γῦρο του ἀπὸ ένα
στενὸ πλάτους ένδος μέτρου κ' ἔκει πήδηξε ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο.

— Ετοι, δπως ξακρίθωσα, μπῆκε σ' ένα μικρὸ χτίριο, δπου οι
γονεῖς του έβαζουν τὰ ζῶα τους γιὰ ςτο...

— Αὐτὰ εἶχες νὰ μοῦ πῆς;

— Σχεδόν... "Επειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ο γέρο Ερτέν, ο πατέ-
ρας του, ἀνηγέςε τὸ μαγαζί του... Φαινόταν πολὺ γαλήνιος... Πή-
γα νὰ πιῶ ενα ποτήρι κι' αὐτὸς δὲν ταράχτηκε καθόλου θλέ-
ποντάς με... "Οταν ξανάφυγα, γιὰ νάρθω νὰ σᾶς τηλεφωνήσω,
είχα τὴν τύχη νὰ συναντήσω στὸν δρόμο μου ένα ποδηλάτη χω-
ροφύλακα... Τὸν έβαλα νὰ σκάση τὸ λάστιχο τῆς ρύδας τοῦ πο-
δηλάτου του καὶ νὰ πάη μ' αὐτὴν τὴν πρόφασι νὰ έγκαταστα-
θῇ στὸ πανδοχεῖο ως δτου νὰ ξαναγυρίσω ἔγω!...

— Ωραία! έκανε ο Μαιγκρέ.

— Τὰ θρισκετε ώραια σεῖς αὐτά; ἀπάντησε ο Ντυκάς. Αύ-
τοι δείχνει δτὶ δὲν τριβήξατε ποτὲ δσα τράβηξα τὴν νύχτα
γιὰ νάρθω ως ἔδω. Τὰ παπούτσια μου έχουν χάσει τὸ σχῆμα
τους ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὸ πουκάμισό μου εἶνε μουσκίδι... Θὰ
είνε θαῦμα ἀν δὲν ἀρπάξω πλευρίτιδα... Τὶ πρέπε